

Hồi 28

Vô Độc Bất Trượng Phu

Thường Luân và Á Tiên quay trở lại Lạc Hoa Viên. Khi hai người vừa mở cửa thư phòng thì chạm mặt ngay với Tri Ngộ Năng đang ngồi đợi sẵn trong phòng.

Thấy Thường Luân, Tri Ngộ Năng cau mày.

Thường Luân ôm quyền xá Tri hòa thượng:

- Tri đại sư quá vắng, văn bối không biết.

Tri Ngộ Năng hừ nhạt lờm Thường Luân:

- Người không theo hầu lão Phong Tinh Cổ Thi sao?

Tri Ngộ Năng liếc Thường Luân rồi quay lại Á Tiên. Gã xoa chiếc đầu trọc:

- Bần tăng có chuyện muốn nói riêng với Hà cô nương, tiểu tử hãy về đi.

Thường Luân nhìn Á Tiên.

Á Tiên ngước mắt, bước lại bên Tri Ngộ Năng:

- Thường công tử là người nhà, đại sư muốn nói gì thì nói, chẳng ngại đâu.

Tri Ngộ Năng cau mày:

- Có người thứ ba nói rất bất tiện.

- Đại sư ngại Thường công tử?

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Rất ngại. Đây là chuyện hệ trọng giữa bần tăng và Hà cô nương, không tiện cho người thứ ba nghe được.

Tri Ngộ Năng quay sang Thường Luân:

- Tiểu tử về được rồi đó.

Á Tiên lắc đầu:

- Không được đâu, bởi Thường công tử đã được lệnh của Phong Tinh lão ma ở lại đây hầu Á Tiên.

Nàng cau mày nhìn Tri hòa thượng:

- Tri đại sư ở đây bất tiện thì đúng hơn. Nếu lỡ như Phong Tinh sư phụ của Thường công tử bất ngờ ghé đến thì thật là khó xử cho đại sư và cả Thường công tử nữa.

Nghe Á Tiên nhắc đến Phong Tinh Cổ Thi, Tri hòa thượng tỏ ra lúng túng vô cùng. Lão hòa thượng thừa biết cá tính của lão ma đầu trắng hoa đó.

Tri hòa thượng thở dài:

- Thật là khó xử cho bản tăng.

Á Tiên nhướn miệng cười:

- Tạm thời đại sư cứ về chùa, có gì Á Tiên sẽ tìm đại sư bàn tiếp.

Tri Ngộ Năng lắc đầu:

- Bản tăng còn chùa đâu mà về.

Thường Luân nheo mày, Á Tiên càng nhăn mặt. Nàng ôn nhu hỏi:

- Sao đại sư không còn chùa để về?

- Lão Du Tăng đã đuổi ta rồi.

Thường Luân giữ vẻ mặt trang trọng, còn Á Tiên lại bật cười khanh khách. Nàng hỏi Tri hòa thượng:

- Sao đại sư lại bị Du Tăng đuổi?

- Ta đã... vì... vì...

Á Tiên cắt ngang lời Tri hòa thượng:

- Ý đại sư muốn nói về Á Tiên à?

Tri hòa thượng ngượng nghịu gật đầu:

- Ý của bản tăng cũng vì nàng mà thôi.

Á Tiên cười mỉm:

- Á Tiên ghi tạc tấm lòng của đại sư, nhưng không thể đền đáp lúc này được.

- Nàng hiểu Tri hòa thượng này là tốt rồi.

- Á Tiên hiểu đại sư.

Tri Ngộ Năng lưỡng lự rồi thở dài:

- Thôi được, khi khác ta sẽ quay lại.

Tri Ngộ Năng nhìn Thường Luân rồi quay lại Á Tiên:

- Vật mà ta đưa nàng giữ, nàng cất cẩn thận đấy chứ?

Á Tiên buông luôn một câu bằng giọng chán chường:

- Mất rồi.

Tri Ngộ Năng tròn mắt:

- Mất rồi, mất là sao chứ? Ai đã lấy?

- Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Tri Ngộ Năng lập lại câu nói của Á Tiên:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ. Làm sao gã biết được ngọn tiểu hắc kỳ trong tay nàng mà đến đoạt chứ?

- Chính Tri đại sư đã dẫn y đến đây. Thật ra Tiểu Vĩ đã theo dõi đại sư đến đây để đoạt lại ngọn tiểu hắc kỳ. Á Tiên đã phải nhờ đến Thường Luân công tử đoạt lại, nhưng võ công của Tiểu Vĩ quá cao thâm nên Thường công tử đã thất bại.

Thường Luân xen vào:

- Văn bối đã dùng hết sức của mình, nhưng không phải là đối thủ của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Tri hòa thượng khoát tay:

- Ta biết, đã là đệ tử của lão Phong Tinh Cổ Thi thì chẳng có tên nào đáng mặt cao thủ.

Tri Ngộ Năng nhếch mép nhìn Thường Luân nói tiếp:

- Nếu ta đoán không lầm có lẽ ngươi là tên đệ tử thứ một trăm của gã rồi đó. Những tên nô bộc trung thành, những con chó theo chân chủ mà thôi.

Thường Luân cúi đầu.

Á Tiên nhăn mặt, nạt Tri hòa thượng:

- Đại sư không được nói như vậy trước mặt Thường công tử. Nếu không có Thường công tử thì chưa chắc Á Tiên còn quay về đây đâu.

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Được được.

Lão bước lại bên Thường Luân:

- Công lao của người đối với Á Tiên, bản tăng sẽ ghi nhớ, vậy người có cần ta truyền cho chút võ công không?

- Văn bối không dám nhận. Bởi văn bối chưa làm được gì.

- Nghĩ vậy thì tốt.

Tri Ngộ Năng quay lại Á Tiên:

- Khi khác ta sẽ ghé lại nài. Mất ngọn tiểu hắc kỳ về tay Tiểu Vĩ, ta tiếc lắm đó.

Thường Luân nghiêm giọng nói với Tri Ngộ Năng:

- Đại sư yên tâm, nếu có điều kiện thì văn bối sẽ đoạt lại ngọn kỳ đó cho đại sư.

Tri Ngộ Năng quay lại nhìn Thường Luân, mặt nhăn nhó hừ nhạt rồi nói:

- Người đã báo việc này cho Phong Tinh Cổ Thi chưa?

Thường Luân lắc đầu:

- Đây là chuyện hệ trọng của Á Tiên, văn bối không thể thiếu suy nghĩ mà vội vàng báo với sư phụ.

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Người nghĩ như vậy là tốt lắm. Đừng nói gì với lão Phong Tinh Cổ Thi mà phiền phức cho Hà Á Tiên và ta.

- Văn bối hiểu ý của đại sư.

Tri Ngộ Năng bước lại vỗ vai Thường Luân:

- Ta thấy người rất tốt. Nếu như người ngoan ngoãn, biết nghe lời ta và Á Tiên, nhất định rồi đây ta sẽ truyền thụ võ công chân truyền cho người.

Thường Luân từ tốn xá Tri Ngộ Năng:

- Đại sư nghĩ đến Thường Luân, Thường Luân vô cùng cảm kích.

Tri Ngộ Năng nhìn gã gật gù:

- Tốt lắm!

Lão quay lại Á Tiên:

- Á Tiên, ta đi đây.

Á Tiên mỉm cười, tiễn Tri Ngô Năng ra cửa. Tri hòa thượng tần ngần chưa chịu đi.

Á Tiên ẻo lả nói:

- Đại sư mau đi đi, kẻ lão Phong Tinh Cổ Thi bất ngờ xuất hiện thì thật là khó đó. Á Tiên sẽ đến tìm đại sư.

- Ta không có chỗ ở nhất định. Đợi khi nào ta giết được lão Du Tăng rồi sẽ báo với nàng.

Tri Ngô Năng nhỏ giọng:

- Du Tăng cũng là một trong những chủ nhân của ngọn tiểu kỳ.

- Thế thì đại sư còn chờ gì nữa?

- Ta biết thế nhưng giết lão không dễ chút nào đâu, huống chi bây giờ lão đã từ ta rồi.

- Huynh đệ như thủ túc. Du Tăng không nỡ thấy đại sư gặp nạn mà không cứu.

Đôi mày của Tri Ngô Năng cau lại.

Á Tiên mỉm cười nhỏ nhẹ nói:

- Tri đại ca có cần Á Tiên giúp không?

- Có nàng giúp thì còn gì bằng nữa.

- Á Tiên sẽ giúp Tri đại ca.

Tri Ngô Năng hớn hở ra mặt:

- Nàng nói là phải giữ lời đấy nhé.

Tri Ngô Năng toan nắm tay Á Tiên nhưng nàng nghiêm giọng nói:

- Có Thường công tử ở đây, Tri đại ca không nên để ý coi thường.

- Tên tiểu tử đó ta không có chút cảm tình nào. Thôi, ta đi đây.

Á Tiên hăm hở tiễn Tri Ngô Năng ra đến bệ ngoài, khi quay trở về bắt gặp Thường Luân đứng tư lự bên ngưỡng cửa. Vẻ mặt của Thường Luân trong u uẩn và buồn thảm. Y như đang trôi vào một cõi hoang tưởng mông mị nào đó. Thấy dung điệu của Thường Luân, Á Tiên không khỏi bồn chồn thương cảm.

Nàng bước đến bên Thường Luân:

- Sao đại ca lại buồn như vậy?

Thường Luân vẫn tư lự, không màng đến lời nói của Á Tiên.

Á Tiên nắm tay Thường Luân:

- Phải huynh đang buồn phiền vì lão hòa thượng Tri Ngộ Năng?

- Huynh đang buồn cõi nhân gian này. Huynh đang nghĩ phải chăng mình sinh ra chỉ là cái bóng trên cõi đời này thôi sao, để rồi dưới mắt mọi người, huynh chỉ là một tên tiểu tốt vô danh, một kẻ du thủ du thực bất tài vô dụng.

Thường Luân thở dài:

- Huynh cảm thấy hổ thẹn lắm. Đến ngay cả một lão hòa thượng vô đức vô luân mà Thường Luân vẫn phải cúi đầu như một đứa bé lên ba.

Thường Luân bặm môi nhìn lại Á Tiên. Trong đáy mắt của Thường Luân ánh lên một ngọn lửa hận thù, và nỗi xót xa u uẩn.

Á Tiên nhìn Thường Luân:

- Bên cạnh đại ca còn có Á Tiên. Dù ngày mai có ra sao, Á Tiên vẫn luôn tôn thờ huynh.

- Á Tiên!

Lời nói của Thường Luân khiến cho Á Tiên rung cảm tột cùng. Sự rung cảm mãnh liệt đó bắt nàng phải nép đầu vào ngực Thường Luân, thổ thổ nói:

- Tất cả những kẻ trên thế gian này chỉ đáng làm nô bộc của đại ca mà thôi.

- Có phải như thế không, hay huynh chỉ là nô bộc của những người đó.

Á Tiên lắc đầu:

- Đại ca đừng bi quan.

Nàng nắm tay Thường Luân kéo đến tràng kỷ rồi bá lấy cổ gã.

- Á Tiên đang là nô bộc của đại ca.

Nàng không cho Thường Luân phản bác lại lời nói của mình bằng những chiếc hôn nồng nàn háo hức. Khuôn mặt anh tuấn, khôi ngô của Thường Luân lọt thỏm vào đó, thu nhận đa tình của Hà Á Tiên. Nàng nhìn Thường Luân bằng ánh mắt truyền cảm, yêu đương cuồng nhiệt.

Á Tiên mỉm cười nói:

- Đại ca sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân.

- Đúng, nhất định Thường Luân sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân.

Nàng kéo Thường Luân ngồi xuống tràng kỷ. Hai người là đối nhãn nhìn nhau. Trong đáy mắt của họ là tất cả nỗi háo hức cuồng nhiệt của một đôi tình nhân trong đêm hoan lạc, và khi Á Tiền nhắm mắt lại thì Thường Luân đã phủ người lên mình nàng.

oOo

Cánh cửa thạch lao vừa mở, Phong Tinh Cổ Thi liền rút lên the thé bằng chất giọng đầy sự phẫn nộ:

- Tên đệ tử phản trắc, con kỹ nữ bỉ ổi, mau thả lão phu ra, lão sẽ cho các ngươi một cơ hội được sống.

Á Tiền cùng với Thường Luân đứng nhìn Phong Tinh Cổ Thi. Á Tiền mỉm cười nhìn chiếc mặt nạ quỷ trên mặt lão ma.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Lão sẽ có một cơ hội duy nhất được tự do. Hãy truyền võ công và công lực tu vi của lão cho Thường đại ca.

Phong Tinh Cổ Thi lắc đầu:

- Một đời của lão xuôi ngược trên giang hồ mới có được thần công cái thế, đâu thể truyền cho tên nô bộc phản trắc đồ chứ.

- Thường đại ca có công thì phải có hưởng. Nếu lão cứ khăng khăng không truyền lại tuyệt kỹ bản thân của lão thì hãy mang tất cả những gì có được xuống âm ti mà thi thố với diêm chúa, trên thế gian này chẳng một ai còn biết đến Phong Tinh Cổ Thi.

- Các ngươi muốn giết lão phu à?

- Lão có ích thì còn đáng sống, vô ích thì sống để làm gì?

Á Tiền vừa nói vừa rút ngọn roi treo trên tường. Nàng giơ thẳng tay quất một roi đánh thẳng vào người lão ma.

- Chát...

Á Tiền nghiêm giọng nói:

- Một roi đủ để lão nhận ra sự cương quyết của Á Tiền chứ?

Phong Tình Cổ Thi giận đến độ mắt lộ hung quang. Lão gầm lên:

- Có giỏi thì giết lão phu đi!
- Lão muốn thế.

Á Tiền vừa nói vừa vung roi quất tiếp vào thân hình tiều tụy của Phong Tình Cổ Thi.

- Chát.

Phong Tình Cổ Thi nhắm mắt, nghiêng răng ken két.

Á Tiền mỉm cười nói:

- Lão hận Á Tiền lắm phải không? Nếu lão truyền thụ võ công cho Thường đại ca thì Á Tiền không để cho lão thất vọng đâu.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Biết đâu để đáp lại cái công của lão, Á Tiền còn tình nguyện làm thị nữ cho lão nữa.

Thường Luân khoanh tay đứng nhìn Phong Tình Cổ Thi và nghe Á Tiền nói, trên mặt không biểu lộ chút biểu cảm gì.

Á Tiền nghiêm giọng nói:

- Lão đồng ý chứ?

Á Tiền vừa nói vừa giơ roi quất vào mặt Phong Tình Cổ Thi lão ma.

- Chát.

Nhát roi này nàng đã vận đến tám thành nguyên âm nên nó sót luôn búi tóc của lão ma. Tóc Phong Tình Cổ Thi xổ xuống, trông lão càng thảm hại hơn.

Lão ngược mặt nhìn Á Tiền rồi đột ngột quay sang Thường Luân cất tiếng thật ôn nhu từ tốn:

- Thường Luân, ngươi nghe Á Tiền nói rồi chứ?

Thường Luân nhìn lão ma rồi xuống giọng:

- Đệ tử đã nghe tất cả những gì Á Tiền nói.
- Vậy ngươi có đồng ý với những gì Á Tiền nói không?

Thường Luân quay sang Á Tiền.

Á Tiền chớp mắt với Thường Luân, đồng dục nói:

- Lão không cần thiết hỏi Thường đại ca mà tự Á Tiên sẽ cúc cung phụng sự lão.

Thường Luân thở dài nói với Phong Tình Cổ Thi:

- Nàng tự nguyện nếu như sư phụ chịu truyền thụ võ công cho đệ tử.

Phong Tình Cổ Thi gật đầu:

- Được, lão phu sẽ truyền tất cả tuyệt kỹ võ công của lão cho người, nhưng trước hết lão muốn Hà Á Tiên phải tuân thủ lời nói của ả.

Thường Luân lắc đầu:

- Sư phụ đòi hỏi quá.

- Người đúng là tên bỉ ổi và nham hiểm. Trong ý niệm của người nghĩ lão đang tìm cách ly gián người và Á Tiên chứ gì?

- Kẻ có ý xấu thường lộ ra ngoài bằng ngôn phong. Thật ra sư phụ đang có ý đó.

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu:

- Lão đã có trên trăm đệ tử sùng kính lão, nhưng lão chỉ sai lầm một lần, đó là lần lão chọn người.

- Đệ tử lúc nào cũng sùng bái sư phụ và mong mỗi được tiếp thu tuyệt thức võ công của sư phụ.

Á Tiên chen vào nói với lão ma.

- Phong Tình lão ma đã nghe tất cả nỗi lòng của Thường đại ca, vậy lão còn tiếc gì mà không chịu truyền thụ võ công bản thân cho người? Lão có được một đệ tử như đại ca là tốt quá rồi, nhưng sự ích kỷ nhỏ nhen đã hại lão mất một đệ tử có căn cơ xứng đáng là thiên hạ đệ nhất nhân.

Phong Tình Cổ Thi quắc mắt nhìn Á Tiên:

- Cô nương chỉ biết có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Thường Luân thôi. Rồi đây cô nương sẽ hối không kịp.

- Lão đừng giở trò ly gián Á Tiên và Thường đại ca nữa có được không? Những lời lão nói ra bây giờ đối với Á Tiên và Thường đại ca không lọt lỗ tai đâu.

Phong Tình Cổ Thi thở gấp từng cơn một. Lão nghiến răng nói:

- Lão phu sẽ mở mắt cho nàng.

Phong Tình Cổ Thi quay lại Thường Luân:

- Lão phu đồng ý truyền thụ tuyệt thức võ công cho ngươi.

Thường Luân quỳ xuống hành đại lễ:

- Đa tạ sư phụ đã ban ơn!

- Ngươi đừng giả vờ đóng kịch khách sáo nữa. Đứng lên đi! Dưới mắt lão ngươi chỉ là nghiệp chướng mà thôi.

Á Tiền hừ nhạt nói:

- Thường đại ca đã hành đại lễ, lão còn nghiệt ngã phần nộ với chàng làm gì nữa.

Á Tiền đỡ Thường Luân đứng lên.

Thường Luân đứng lên rồi, Phong Tình Cổ Thi mới rút lên the thế đọc khẩu quyết:

- Phan đồng khởi họa, ý thủ đan điền. Khi đạt đến cảnh giới đốc súc, khí sẽ phân tâm toàn thân thì phát tích bằng được vào đan điền bằng thần trí. Dung lưỡi điểm vào đại huyết Long Trì, cố công sẽ tu thành Cương Thi Đại Pháp.

Phong Tình Cổ Thi lưỡng lự, rồi nói:

- Tùy ý chí của ngươi thôi.

Á Tiền khịt mũi:

- Lão nói vậy mà nghe được hử. Có thể lão truyền khẩu quyết luyện công cho Thường đại ca thật, nhưng muốn tu thành võ công đó chắc phải mất một trăm năm. Lúc đó thì có tu thành võ công của lão, Thường đại ca cũng xế bóng rồi.

Phong Tình Cổ Thi trợn mắt:

- Thế cô nương muốn gì nào?

- Á Tiền tự nguyện hầu dịch lão bởi muốn Thường đại ca thành nhân chi mỹ trong một thời gian ngắn thôi. Muốn vậy thì lão hãy truyền thẳng nguyên khí đã tu thành cho Thường đại ca.

- Cô nương có điên không vậy? Lão phu phải truyền công lực của lão cho gã à?

Á Tiền gật đầu:

- Chỉ có cách đó là nhanh nhất thôi.

Á Tiền vừa nói vừa giơ cao roi. Phong Tình Cổ Thi khoát tay. Xích sắt va vào vách đá phát ra những tiếng leng keng buốt cả thính nhĩ. Lão vừa khoát tay vừa nói:

- Dâm nữ, người tính đánh lão phu nữa à?
- Tại lão muốn cãi lại lời nói của Á Tiên.
- Hừ, dâm nữ, đầu óc của người ngu muội rồi.
- Lão đừng nói nhiều.

Á Tiên trừng mắt nhìn Phong Tình Cổ Thi:

- Sao, lão có chịu truyền công phu nội lực cho Thường đại ca không?

Phong Tình Cổ Thi nhìn Thường Luân:

- Thường Luân, người có muốn lão phu truyền công lực cho người không?
- Đệ tử sẽ thọ nhận công phu của sư phụ.
- Thế thì người hãy đến ngồi trước mặt ta!

Thường Luân lưỡng lự.

Á Tiên nghiêm mặt:

- Lão có ý gì chẳng?

Phong Tình Cổ Thi quay sang nhìn nàng:

- Lão không giết gã đầu, dâm nữ đừng lo tình lang của người sẽ táng mạng bởi tay lão phu. Lão chỉ tâm niệm mở mắt ngu muội của dâm nữ thôi.

Phong Tình Cổ Thi ngoắc Thường Luân:

- Đệ tử, sao người còn đứng đó?

Thường Luân rít một luồng chân khí thật đầy để lấy dùng làm tâm, bước thẳng đến đối mặt với Phong Tình Cổ Thi.

Phong Tình Cổ Thi nhìn Thường Luân truyền âm nhập mật hỏi:

- Nếu như người thu nhận công lực của lão thì người sẽ xử lão như thế nào?
- Đệ tử không dám vô lễ với sư phụ.

Lão truyền âm hỏi tiếp:

- Người không dám vô lễ với ta, vậy ta muốn Hà Á Tiên phục dịch ta, người có đồng ý không?

Thường Luân truyền âm đáp:

- Ý muốn của sư phụ, đệ tử sẽ lo chu toàn.

Phong Tinh Cổ Thi gật đầu:

- Ấu đây cũng là nghiệp chướng mà lão phải chịu. Nếu lão không tuân theo sự cưỡng bức của người và Á Tiên thì lão cũng tàn phế trong thạch lao này. Ta biết, dù có truyền chân nguyên hỏa hầu cho người thì lão cũng bị giam trong thạch lao này, nhưng đổi lại, lão cũng có được Hà Á Tiên hầu phục.

Thường Luân cúi đầu.

Phong Tinh Cổ Thi nhìn Thường Luân:

- Người... người đồng ý chứ?
- Đệ tử sẽ chịu theo ý của sư phụ.
- Hừ, người hãy ngồi đi.
- Tuân lệnh sư phụ!

Thường Luân ngồi xuống trước mặt Phong Tinh Cổ Thi, Á Tiên lộ vẻ lo lắng khi đôi bàn thủ gậy guộc của Phong Tinh Cổ Thi áp vào thiên đỉnh của Thường Luân.

Nàng tập trung thu nhận vào Phong Tinh Cổ Thi mà vận hành nguyên âm, nếu cảm thấy có sự biến gì thì sẽ giết lão ma ngay lập tức.

Phong Tinh Cổ Thi như đọc được ý niệm của Á Tiên bật tràng cười khanh khách rồi nói:

- Dâm nữ, người yên tâm đi, lão không hại tình lang của người đâu.

Phong Tinh Cổ Thi dứt lời tập trung khí lực tu vi của mình ào ào truyền sang Thường Luân. Trên đầu lão xuất hiện một luồng khói xanh trắng tấp, rồi luồng khói đó từ từ rút vào trong đầu lão thì phía thiên đỉnh của Thường Luân xuất hiện làn khói xanh.

Khuôn mặt của Phong Tinh Cổ Thi lấm chấm mồ hôi, bây giờ sắc diện của Thường Luân như muốn hóa thành ngọc lưu ly.

Một khắc, hai khắc, ba khắc, đến khi đôi tay của lão ma buông thõng xuống. Phong Tinh Cổ Thi chỉ còn đủ sức thều thào nói:

- Tất cả những gì của ta đã thuộc về người.

Thường Luân đứng lên. Ánh mắt của Thường Luân giờ sáng ngời.

Y mỉm cười xá Phong Tinh Cổ Thi:

- Đa tạ sư phụ đã ra công thành toàn cho đệ tử.

Á Tiền mừng rỡ:

- Đại ca đã tự thành võ công của lão ma.
- Sư phụ thành tâm ban ơn cho huynh.

Á Tiền phấn chấn nói:

- Thế thì tốt rồi, lão ma chẳng còn ích lợi gì nữa, muội đưa tiễn lão xuống a tỳ vậy.

Á Tiền vừa nói vừa toan dùng chưởng đánh xuống đầu Phong Tình Cổ Thi. Nàng chưa kịp thực hiện ý định giết Phong Tình Cổ Thi thì hổ khẩu đã bị Thường Luân nắm cứng.

Á Tiền nhướn mày nhìn Thường Luân:

- Đại ca muốn để lão sống à?

Thường Luân gật đầu:

- Đại ca đã hứa với sư phụ để cho sư phụ sống chung với muội.

Á Tiền tròn mắt nhưng chưa kịp hỏi thì đã bị Thường Luân điểm vào ba đại huyệt.

Á Tiền hốt hoảng:

- Đại ca sao lại điểm huyệt muội?
- Muội sẽ ở lại đây phục dịch cho sư phụ Phong Tình Cổ Thi.

Á Tiền lắc đầu.

Thường Luân nhìn nàng nói:

- Hà muội đã tự nguyện hứa sẽ trở thành thị nữ của Phong Tình Cổ Thi sau khi lão truyền công lực cho huynh rồi mà.
- Nhưng khi đã nói thì không thể rút lời được.

Thường Luân vừa nói vừa vận chuyển công phu vừa mới tự thành điểm một lúc vào ba mươi sáu đại huyệt của Á Tiền. Á Tiền rú lên:

- Đại ca phỡn bỏ võ công của muội?
- Huynh bắt buộc phải làm vậy thôi.

Á Tiền ngồi bệt xuống đất bên cạnh Phong Tình Cổ Thi.

Lão quay sang nhìn nàng:

- Bây giờ thì cô nương sáng mắt rồi chứ?

Á Tiên thốn thức vừa khóc vừa nói:

- Thường đại ca, Á Tiên tốt với đại ca sao người lại xử tệ với Á Tiên như vậy?

Thường Luân lạnh nhạt nói:

- Vô độc bất trọng phụ.

Gã vừa dứt tiếng thì Phong Tình Cổ Thi bật cười giòn giã. Lão ngược nhìn Thường Luân:

- Người cần ngọn tiểu thanh kỳ thì lấy trong chiếc gối của sư phụ.

Thường Luân xá Phong Tình Cổ Thi:

- Đa tạ sư phụ ban ơn.

Thường Luân quay bước trở ra thạch lao. Y đứng ngay ngưỡng cửa thạch lao quay lại nói với Á Tiên:

- Muội hãy mở xích cho Phong Tình sư phụ. Đại ca hứa sẽ không phụ lòng muội mà trở thành thiên hạ đệ nhất nhân.

Cánh cửa thạch lao đóng sập lại mà Á Tiên ngỡ như cánh cửa a tỳ khép lại chia cắt nàng với cõi dương trần. Nàng chỉ còn biết khóc trong nỗi đau tột cùng của tình yêu.

- o O o -